

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

“EUCHARISTIJA – AMŽINOJI VIENYBĖ SU KRISTUMI”

2007 m. rugsėjo 20–23 d.

Kristaus Prisikėlimo parapijoje vyks Eucharistijos šventė

Mieli broliai ir seserys Kristuje, kviečiame Jus į Eucharistijos šventę, kurioje pajusite Dievo malonių gausą. Nelikite nuošalyje ir nebūkite abejingi šiam svarbiam mūsų bendruomenės įvykiui.

Eucharistija – tai mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Kūnas ir Kraujas, gyvoji Duona, nužengusi iš dangaus, apie kurią Kristus kalbėjo:

– Aš esu gyvoji duona, nužengusi iš dangaus. Kas valgys šią duoną – gyvens per amžius. Duoną, kurią aš duosiu, yra mano Kūnas už pasaulio gyvybę <-> jei nevalgysite Žmogaus Sūnaus kūno ir negersite jo kraujo, neturėsite savyje gyvybės! (Jn 6,51-52). <-> Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas pasilieka manyje, ir aš jame (Jn 6,56).

Šitai galime suprasti ir asmeniškai išgyventi visa siela, visu protu, visa širdimi tada, kai mylime Dievą. Apie tai liudija kiekvieno asmeninė patirtis. Kuo rečiau meldžiamės, dalyvaujame šv. Mišiose ir priimame Sakramentus, tuo labiau tolstame nuo Kristaus, prarandame tikėjimą, nebejauciamo Dievo malonių, apima abejonės, kad viskas yra netikra. Ir priešingai, jei neapleidžiame maldos, su meile, džiaugsmingai priimame Eucharistiją, į ją žvelgiame kaip į mūsų gyvenimo stiprybės šaltinį, tada širdimi išgyvename ir kartu su šv. Pauliumi sušunkame: „Gyvenu, bet nebe aš – manyje gyvena Kristus”.

„Mano kūnas, – sako Viešpats – tikrai yra valgis, ir mano kraujas

tikrai yra gėrimas” (Jn 6,55). Iš tiesų šv. Mišių metu konsekruota duona ir vynas tikrai yra Kristaus Kūnas ir Kraujas, todėl Eucharistija turi būti priimama su dideliu maldingumu, derama pagarba, giliu tikėjimu, prieš tai atlikus Atgailos sakramentą. Apaštalas Paulius mus išpėjo:

– Todėl, kas nevertai valgo tos duonos ir geria iš Viešpaties taurės <...>, tas valgo ir geria sau pasmerkimą (1 Kor 11,27).

Eucharistija – tai amžinoji vienybė Kristuje, tai Kristaus gyvenimas mumyse, nes mūsų Viešpats yra pasakęs: „Tas, kuris mane valgo, gyvena per mane!” (Jn 6,57). Priimdami šv. Komuniją, išsipareigojame gyventi pagal Kristų. Komunija tarsi antspaudas paženkina mūsų gyvenimus vienybėje su Kristumi pagal Jo įsakymus: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu.” Tai didžiausias ir pirmasis įsakymas. Antrasis panašus į jį: „Mylėk savo artimą kaip save patį” (Mt 22,37-38). Priimta Eucharistija mus perkeičia, teikia didelį džiaugsmą, numalšina visus troškimus. Šv. Paulius visus mus kviečia:

– Būkite gerai naudojantys laiką, nes dienos yra piktos. Diena, praista be Kristaus, – tikrai veltui praleista diena (Ef 5,16-17).

Kristaus Prisikėlimo parapijos klebonas mons.

Vytautas Grigaravičius

Kristaus Prisikėlimo parapijos Eucharistijos šventės

“Eucharistija – amžinoji vienybė su Kristumi”

PROGRAMA

Rugsėjo 20 d., ketvirtadienis

Paminklinė Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje (Žemaičių g. 31b)

ATGAILOS IR LIGONIŲ DIENA

17.00 val. Atgailos pamaldos

18.00 val. Šv. Mišios, pamokslas

Rugsėjo 21 d., penktadienis

Paminklinė Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje (Žemaičių g. 31b)

17.00 val. Šventės atidarymas ir konferencija tema „Kaip susitikti su Dievu“ – prelegentas kun. M. Pukštys.

18.00 val. Eucharistijos šventimas – vadovauja prel. doc. dr. V. S. Vaičiūnas. Gieda Kristaus Prisikėlimo parapijos choras – vad. D. Beinartytė.

19.00 val. Švč. Sakramento garbinimo procesija į mažąją Kristaus Prisikėlimo bažnyčią (Aukštaičių g. 4), kurioje vyks adoracija iki 21.00 val.

Rugsėjo 22 d., šeštadienis

Mažonoje Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje (Aukštaičių g. 4)

9.00 val. Eucharistijos šventimas – vadovauja mons. baž. teol. lic. A. Grušas.

Gieda Kristaus Prisikėlimo parapijos choras – vad. D. Beinartytė.

Šv. Sakramento adoracija

Atsakingi:

10.00–11.00 val. Parapijos sumos choras.

11.00–12.00 val. Dieviškosios Jėzaus Širdies pranciškonės.

12.00–13.00 val. Tikybos mokytojai ir „Angelaičiai”.

13.00–14.00 val. Šv. M. Marijos, Nuliūdusiųjų Paguodos, seserys.

14.00–15.00 val. Gyvojo rožinio grupė.

15.00–16.00 val. „Caritas“ ir draugija „Kedras”.

16.00–17.00 val. Jaunų šeimų klubas ir ateitininkai.

17.00–18.00 val. Marijos legionas, Švč. Jėzaus Širdies Mažųjų Tarnaičių seserys.

18.00–19.00 val. Pastoracinė taryba.

19.00–20.00 val. Katalikių moterų sambūris.

20.00–21.00 val. Seserys kotryniėtės.

Paminklinė Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje (Žemaičių g. 31b)

11.00 val. Eucharistijos šventimas – vadovauja vysk. J. Preikšas. Gieda Kauno Iğulos karininkų ramovės moterų choras „Indrāja”. Meno vadovė ir dirigentė – Z. Gerasina

12.00 val. Renginių ciklo „Žodis ir spalva“ atidarymas. Aktoriaus E. Stanciko monospektaklis „Judo išpažintis”.

16.00 val. Programa „Švč. M. Marijos tikėjimo šventimas”

18.00 val. Eucharistijos šventimas ir Vakarinė valandų liturgija – vadovauja mons. teol. lic. V. Grigaravičius. Gieda Dieviškosios Jėzaus Širdies pranciškonės ir parapijos jaunimas.

19.00 val. Filmo „Eucharistijos stebuklai“ demonstravimas.

Rugsėjo 23d., sekmadienis

Mažoji Kristaus Prisikėlimo bažnyčia (Aukštaičių g. 4)

7.30 val. Rytmetinė valandų liturgija – vadovauja Dieviškosios Jėzaus Širdies pranciškonės.

8.00 val. Eucharistijos šventimas – vadovauja vysk. R. Kriščiūnas. Gieda parapijos bendruomenė.

9.00 val. Švč. Sakramento adoracija.

12.00 val. Švč. Sakramento garbinimo procesija iš Mažosios Kristaus Prisikėlimo bažnyčios į Paminklinę Kristaus Prisikėlimo bažnyčią.

Paminklinė Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje (Žemaičių g. 31b)

9.30 val. Eucharistijos šventimas – vadovauja kun. M. Pukštys. Gieda parapijos bendruomenė.

10.15 val. Mokinių piešinių „Vaikai švenčia Eucharistiją“, „Vaikai ruošiasi Šiluvos Marijos jubiliejui“ pristatymas.

10.20 val. Paskaita „Švč. Sakramento kultas“ – prelegentas kun. teol. lic. A. Kazlauskas.

12.30 val. Iškilmingas Eucharistijos šventimas: vadovauja Kauno arkivyskupas metropolitas S. Tamkevičius SJ. Gieda KTU akademinis choras „Jaunystė“ – vad. D. Beinartytė.

14.30 val. Agapė ir etnografinio ansamblio „Sūduva“ koncertas bažnyčios šventoriuje.

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

EUCCHARISTIJOS SAKRAMENTAS

„Eu“ – reiškia gerai, geras, „charis“ – dovana, o žodis „eucharist“ – dovana, kurią man davėte, yra gera. Tarp septynių sakramentų Eucharistija užima išskirtinę vietą. Šventoji Eucharistija užbaigia įvedimą į krikščionybę. Vatikano II Susirinkimo nutarimuose Eucharistija apibūdinama kaip krikščioniško gyvenimo versmė ir viršūnė (plg. LG 11), iš kurio gyvena ir auga Bažnyčia (LG 26). Bažnyčia Kristuje yra giliausios vienybės su Dievu ir visos žmonijos vienybės tarsi sakramentas arba ženklas bei įrankis (LG 1). Juk pagal perduotą tikėjimą duonos ir vyno pavidalais sudabartinamas pats Viešpats Jėzus. Visa kita yra Bažnyčios veikla, nukreipta į šią gyvybingąją ir vienybę skatinančią Jėzaus dabartį. Juk Vatikano II Susirinkimas apibūdino Bažnyčią kaip gyvą žmonių bendruomenę, palaikomą Dievo ir žmonių vienybės santykio pagrindu.

Bažnyčios pasiuntinybės tikslas – Adomo palikuonių bendrystė su Viešpačiu. Todėl kai Bažnyčia nori save išreikšti kaip bendrystės su Dievu ir tarpusavio vienybės ženklą ir sakramentą, tai labiausiai regima Eucharistijoje. Kai ant altoriaus aukojamas Velykinis Avinėlis Kristus (1 Kor 5,7), visuomet vykdomas ir mūsų atpirkimas. Per eucharistinės duonos sakramentą atvaizduojama ir vykdoma Kristuje sudarančių vieną kūną tikinčiųjų vienybė (1 Kor 10, 17: LG 3).

1978 m. bendra katalikų ir liuteronų komisija pripažino, kad Viešpaties Vakarienė yra tikėjimo paslaptis. Ji priklauso prie nesuvokiamų išganymo istorijos pa-

slapčių ir todėl turi slėpiningumo bruožų. Kai žmogus pripažįsta slėpinį, Dievas pasidalija savimi taip, kaip Jis to nori. Eucharistija mums tampa prieinama tik Dievo dovanoto tikėjimo dėka. Dangiškas

Tėvas yra visų pradžia ir eucharistinių dovanų galutinis tikslas. Žmogumi tapęs Dievo Sūnus, per kurį, su kuriuo ir kuriame viskas vyksta, yra Eucharistijos centras. Šventoji Dvasia yra neišmatuojama meilės jėga, kuri veikia per Eucharistiją ir toliau daro ją veiksmingą.

Ar Kristaus atsisveikinimo vakarienė buvo auka? Paskutinės vakarienės aprašymas yra Mt 26,26-29; 1 Kor 11,23-26; Mk 14,22-24; Lk 22,15-20. Visi keturi liudininkai kalba, kad Kristus duoną paverė savo Kūnu, o vyną – savo Krauju ir davė gerti ir valgyti savo mokiniams. Mokiniai tai priėmė kaip Kristaus Kūną ir Kraują. Jie tai priėmė kaip auką. Visi keturi apaštalai pabrėžė, kad ši auka yra už juos. Ir nors kruvina Kristaus auka dar tik

turėjo įvykti, dabar ta Paskutinė vakarienė aukojama Dievui ne vien moraliniais aktais, bet ir realiais veiksmais, tuos veiksmus paryškinant žodžiais. Kristus aukojosi už apaštalus ir visus žmones, siekdamas jų išganymo. Kristus teigė, kad savo Kūną ir Kraują jis atiduoda už daugelį nuodėmių atleidimui. Po paskutinių Jėzaus pamokymų sekė auka. Kraujas dar nebuvo pralietas, bet jau buvo taurėje. Tad Kristus ne vien buvo paaukotas, bet ir pats pasiaukojė. Paskutinės Vakarienės auka, naujoji sandora yra užbaigta kryžiuje.

Esminiai Eucharistijos sakramento ženklai yra kvietinė duona ir vynuogių vynas, kuriems šaukiamasi Šv. Dvasios palaiminimo, o kunigas taria konsekracijos žodžius, Jėzaus pasakytu Paskutinės Vakarienės metu: „Tai yra mano kūnas, kuris už jus atiduodamas <... >, tai taurė mano kraujo...“. Konsekruojant vyksta duonos ir vyno transsubstancija (esmėkaita) į Kristaus Kūną ir Kraują. Konsekruotais duonos ir vyno pavidalais čia ir dabar, tikrai ir substancialiai esti pats gyvasis Kristus su Kūnu ir Krauju, siela ir dievytė.

Galią šventinti Eucharistiją turi tik kunigas. Kas nori priimti Kristų eucharistinėje komunijoje, turi būti malonės būklėje. Jei kas jaučiasi sunkiai nusidėjęs, negali priimti Eucharistijos, pirmiau negavęs atleidimo Atgailos sakramentu. Šventoji Komunija tvirčiau suvienija žmogų su Viešpačiu, atleidžia lengvas nuodėmes ir saugo nuo sunkių. Priėmus Komuniją, sustiprėja meilės ryšys tarp priimančiojo ir Kristaus.

Dvasiniai pokalbiai

Silvestras

Kai gelstantis rugsėjis uždegs aukštesnės klevų žvakes, mūsų parapijoje vyks labai prasminga ir džiugi šventė – Eucharistijos šventė. Kas tai per renginys? Apie viską iš eilės.

Norėdamas, kad žmogus suprastų ir priimtų Dievą, Jis tapo žmogumi ir gimė Betliejuje. Jėzus Kristus yra pasauliui apreiškta Dievo meilė. Jis yra Geroji Naujiena, skelbianti, kad Dievas atėjo pas mus ir tebėra su mumis. Kaip? Kad būtų su mumis „per visas dienas“, Jis pasiliko paprasčiausiam duonos gabalėlyje, per paskutinę vakarienę sakydamas: „IMKITE IR VALGYKITE JOS VISI, NES TAI YRA MANO KŪNAS, KURIS UŽ JUS ATIDUODAMAS“. Eucharistijos įsteigimu Jėzus paaukoja save Tėvui ir tokiu būdu suteikia prasmę savo Kančiai ir PrisiŖėlimui. Nukryžiuojamas – tik išorinė mirties ceremonija. Esmė vyksta Vakarienės menėje – tai Švč. Sakramento įsteigimas.

Tą dieną džiaukimės Jėzumi

Be Eucharistijos pati Kristaus kryžiaus auka nepaaiškintų savo nuostabaus veiksmingumo ir vaisingumo. Todėl šv. Mišiose Vakarienė ir Kryžius išbaigia bei paaiškina vienas kitą. Rinktis, laužyti duoną, dėkoti Dievui ir „tai daryti Jo atminimui“ yra Kristaus prašymas Vakarienės metu. Švęsti Eucharistiją – Dėkoti, aukoti šv. Mišias ir yra šio Kristaus prašymo vykdymas istorijoje.

Žmogaus gyvenimo prasmė yra ieškoti Dievo, Jį rasti, užmegzti ryšį su Juo. Nes dabarties žmogus ištroškęs ir išalkęs Dievo. Šitas Dievo alkis jaučiamas žmonių širdyse ir akyse. Žmogus trokšta pažinti savo Būties šaltinį, atrasti jį, džiaugtis juo, atsiverti jam, jausti savo širdyje Dievo džiaugsmą, ramybę, meilę.

Eucharistijos šventės centras ir viršūnė yra šv. Mišios. Eucharistijos šventės – viena iš Švč. Eucharistijos garbinimo formų. Tai džiaugsmo išreiškimas

Jėzui, pasilikusiam Švč. Sakramente, tai galimybė visai bendruomenei kartu išgyventi džiugią tikėjimo bendrystę, tai vietinės Bažnyčios ir visų tikinčiųjų žadinimas, kad pabudę iš dvasinio apsnūdimo ir abejingumo visi sąmoningiau žengtume tikėjimo keliu į priekį.

Kiekviena šventė turi temą, mūsų šventės tema yra EUCCHARISTIJA –AMŽINOJI VIENYBĖ SU KRISTUMI. Šventės tikslas – pakviesti visus tikinčiuosius drauge geriau pažinti Eucharistijos slėpinį. Tegu šis šventė atneša į mūsų širdis tikėjimo šviesą, kad greičiau pasibaigtų mūsų dvasinė tamsa – bedievytė. Dėkokime Dievui už neapsakomą Švč. Eucharistijos dovaną, kuria jis atiduoda kiekvienam iš mūsų šv. Komunijoje, kad galėtume būti viena su Juo dabar ir amžinybėje. Garbinkime Dievą kaip mūsų širdžių esmę ir pilnatvę, kad galėtume gyventi Švč. Sakramentu teikiamu džiaugsmu.

Adolfas Daukšienė

Dieviškosios dorybės

Iš vaikystėje išmokto katekizmo žinome, kad dieviškosios dorybės yra tikėjimas, viltis ir meilė. Kodėl dieviškosios? Jos sieja mus su Dievu. Lotyniškas „virtus“ reiškia jėgą. Tikėti kartais labai sunku, bet „Šv. Dvasia ateina pagalbon mūsų silpnumui“ (Rom 8, 26). Dieviškoji viltis – tai tikrumas dėl Dievo, kuris išpildys savo pažadus. Nerimauti, nusiminti, bijoti daug lengviau negu viltis. Dieviškoji meilės dorybė – tai drąsa mylėti Dievą ir artimą.

Dieviškosios dorybės slėpiningu, bet realiu būdu yra Šv. Dvasios dovana ir valingas žmogaus sutikimas. Niekas nepasakys: „Jėzus Kristus yra Viešpats“, jei Šv. Dvasia nepaskatins. Šv. Dvasios išliejimai būna apšviečiantys ir apreiškiantys – jie padeda augti tikėjimui, apiplėšiantys ir nuskurdinantys – jie moko vilties, patvirtinantys ir sustiprinantys – jie per teikia drąsą mylėti.

Pažvelkime į Evangelijos personažą šv. Petrą ir pasekime jo dvasios kelionę, kuri itin reikšminga. Pirmą kartą Šv. Dva-

sia Petrą palietė tada, kai jis pajuto paskatą viską palikti – amatą, tinklus, valti, žmoną, – ir nusekė Jėzų. Jį sujaudino Viešpaties žinia: „Niekada žmogus nėra taip kalbėjęs“. Petras buvo sužavėtas ir uždegtas pranašo iš Galilėjos, jis jautė, kad Jo skelbiami žodžiai veda į amžinąjį gyvenimą, o jo gyvenimas įgaus naują kryptį ir naują prasmę. Tai sukėlė jam didžiulį džiaugsmą ir laisvę. Taigi Šv. Dvasia atveria širdį ir apreiškia Kristaus slėpinio ir mūsų pašaukimo sekti Juo grožį. Ji sužadina žmogaus širdyje atsaką – tikėjimą.

Šv. Dvasia dažnai mus nuskurdina ir netgi apiplėšia. Tai patyrė Petras savo išdavystės metu. Ką tik Petras prisiekė sekti Jėzų iki mirties ir staiga, tarnaitėi uždavus paprastą klausimą: „Ar tik nebūsi vienas iš jo mokinių?“, Petras išsigina sakdamas, kad nieko bendra neturi su Jėzumi. Koks nuosmukis! Tačiau Šv. Dvasia pasinaudoja šiuo apgailėtinu nuosmukiu, kad iš naujo paliestų jo širdies gelmes. Petrą perveria žvilgsnis Jėzaus, kuris su-

pranta jo išdavystės baisumą, mato visą jo skurdą, bet nepasmerkia, myli švelniai kaip ir anksčiau. Petras paplūsta ašaromis, apvalančiomis jo širdį. Šis Šv. Dvasios išsiliejimas parodė Petriui visą jo nepajėgumą, neturtą ir privertė nuo šiol nebesiremti vien savo dorybėmis, savybėmis, o kliautis vien Dievo gailėstingumu ir ištikimybe. Kol esame turtingi, sveiki, kitaip elgtis negalime. Tik nuskurdimas parengia mus Dievo gerumo, ištikimbės ir galybės patirčiai, įgalina viltis Dievu.

Petriui ir kitiems mokiniams Sekminės buvo šlovingas Šv. Dvasios išliejimas, pripildęs juos Dievo artumo ir glaudžiai suvienijęs su Kristumi. Aukštutiniame kambaryje Petras buvo apdovanojamas „jėga iš aukštybių“, drąsa mylėti Dievą labiau už viską, ryžtingai Jį išpažinti žmonių akivaizdoje ir skelbti Evangeliją. Nuo šiol Petras neuilstantis apaštalas, besidžiaugiantis progomis kentėti dėl Jėzaus vardo ir raginantis: Ganykite jums patikėtą Dievo kaimenę ne iš prievartos, bet savo noru“ (1Pt 5,2-3).

Vatikano Valstybės sekretoriaus kardinolo Tarcisio Bertone interviu apie šiuolaikinės bažnytinio gyvenimo aktualijas

Rimini kurorte, prie Adrijos jūros, vyksta italų katalikų judėjimo „Comunione e Liberazione“ kasmet vasarą rengiamas vadinamasis „Tautų draugystės mitingas“, kuriame iš krikščioniškų pozicijų diskutuojama politinėmis ir socialinėmis temomis. Jame dalyvauja ne tik judėjimo nariai, bet taip pat Italijos politinio gyvenimo veikėjai, atstovaujantys beveik visoms dabartinės italų politikos stovykloms, kalbama ne tik apie Italijos ar Europos realijas, bet svarstomos ir globalinės temos, ypač tos, kurios liečia taiką ir teisingumą visuomenių viduje ir tarptautinius bendruomenių santykius. Šiemetinių „Comunione e Liberazione“ susitikimą atidarė Vatikano Valstybės sekretorius kardinolas Tarcisio Bertone.

„Mitingas man nuo seno pažįstamas ir pažįstamas iš labai arti“, – sakė kardinolas Bertone ilgokame interviu, duotame Vatikano radijui šiemetinio „Comunione e Liberazione“ susitikimo atidarymo proga. Kardinolas sakė, kad jam jau keletą kartų yra tekę šiame kasmetiniame susitikime dalyvauti ir pasisakyti. „Tačiau šiemet, – kalbėjo Vatikano radijui kardinolas Bertone, – į mitingą atvykau ne kaip privatus asmuo ir ne tik kaip katalikų Bažnyčios kardinolas, bet kaip Popiežius siųstas Vatikano Valstybės sekretorius, nes juk puikiai žinome, kad Benediktas XVI, o anksčiau kardinolas Ratzingeris, labai domisi šiais kasmetiniais susitikimais, juos su dėmesiu seka.

Kardinolas Bertone priminė ką buvo kalbėjęs Mišių homilijoje šiemetinio mitingo atidarymo proga: Popiežius Jonas Paulius II savo enciklikoje „Tikėjimas ir

protas“ sako, jog svarbiausias buvimo žmogumi bruožas yra tiesos ieškojimas. Visi taip pat žinome šv. Augustino tvirtinimą, jog nieko kito labiau žmogus netrošksta kaip tiesos. Tiesos troškimas glūdi žmogaus prigimtyje ir pašaukime. Tiesos trošksta kiekvienas žmogus, nepriklausomai nuo rasės ar tikybos, nepriklausomai nuo kilmės ar išsilavinimo. Žmogaus prigimtis veržiasi į tiesą, nes tiesa žmogų praturtina, veda jį arčiau absoliuto. Ir tas įgimtas tiesos troškimas nesiriboja tik atsakymais į konkrečius žmogų kamuojančius klausimus, nesiriboja taip pat ir mokslo tiesomis, bet veržiasi į begalybę. Tad ir šiame susitikime, kuriam šiemet parinkta tiesos tema, kalbama apie tiesos absoliutumą, apie mūsų pastangas dalinių tiesų mozaikoje – tiesose apie žmogų ir apie visuomenę – matyti didžiąją tiesą, kuri siekia plačiau negu mūsų regėjimo akiratis.

Kardinolas Bertone homilijoje, sakytoje šiemetinio Rimini mitingo atidarymo proga, taip pat ir popiežiaus Benedikto XVI sekmadienio vidudienio kalboje, paliesta gėrio ir blogio kovos tema. Ar šiandien dažnus išpuolius prieš Bažnyčią irgi galime vadinti šėtono darbu? Į tai kardinolas Bertone mūsų radijui atsakė:

– Pikoji dvasia, kurią vadiname šėtonu, deja, darbuojasi visą laiką. Žmogus yra nuolat puolamas ir turi nuolat gintis. Tačiau žmogus taip pat žino, jog gali pasikliauti Prisiėlusiuoju Nugalėtoju. Šiandien matome daugybę piktosios dvasios puolimo ženklų. Gana prisiminti smurtą, kuris taip netikėtai prasiveržia ir prasiveržia tose aplinkose, kuriose turėtų viešpa-

tauti meilė – šeimoje, religijų santykiuose. Religijos nuo pat pagrindų yra ir turi būti taikos kūrėjos, nes jos skelbia tą patį vieną Dievą.

Vatikano radijui duotame Vatikano Valstybės sekretoriaus interviu kalbėta taip pat apie kartais pasigirstančius siūlymus katalikų Bažnyčios statusą tarptautiniame gyvenime sulygtinti su tuo, kurį turi nevyriausybinės organizacijos.

– Tai absurdas, – sakė kardinolas Bertone. Gana pasižiūrėti į Bažnyčios istoriją, į jos pirmą pradę tapatybę, į jos kaip tarptautinės teisės subjekto institucinį svorį, dėl kurio tarptautinės teisės ekspertai nekelia jokių abejonių.

Kardinolas Bertone taip pat klausta apie pastaruoju metu atsiradusius nesuipratimus santykiuose su *Amnesty International*, apie pastarosios užimtą poziciją dėl aborto, ypač išprievartavimo atveju.

– Girdėjome pastarosiomis dienomis vėl iškeltą šią problemą, – kalbėjo kardinolas. Girdėjome taip pat Bažnyčios narių, vyrų ir moterų, vieningą nepritarimą tai nuomonei. Negalima siekiant pašalinti smurto padarinius imtis dar didesnio smurto, žmogžudystės. Net jei žmogaus gyvybė vos tik prasidėjusi, ji turi būti ginama kaip kiekviena kita žmogaus gyvybė, nes ji yra asmuo, jai priklauso žmogaus asmens kilnumas. Reikia ryžtingai kovoti su smurtu, su tais baisiais nusikaltimais prieš moteris, tačiau nevalia daryti dar didesnio blogio.

Tęsinys 58 Nr.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Birutė Vasylienė

Ispūdinga kelionė į šv. Roko atlaidus

Ankstų rugpjūčio 19 d. rytą parapijos Sumos choro nariai autobusu išvyko į šv. Roko atlaidus Pagėgiuose. Juos lydėjo klebonas mons. Vytautas Grigaravičius ir parapijos referentė Aldona Narušienė.

Kelionė prasidėjo malda. Po to skambėjo senos, širdžiai mielos lietuviškos dainos, akys grožėjosi Nemuno pakrančių gamtos vaizdais.

Pagėgių bažnyčios šventoriuje pasitiko parapijos klebonas kun. Vytautas Gedvainis, parapijos choras ir kaimo kapela. Po trumpų sveikinimo kalbų svečiai buvo pavaišinti tikru žemaitišku sūriu ir šviežiu bičių suneštu medumi. Pasivaišinę visi suguzėjo į bažnyčią, nes 11 val. prasidėjo Sumos šv. Mišios. Gražiai rudens gelėmis išpuostoje presbiterijoje puikavosi šv. Roko ir Švč. M. Marijos su kūdikiu statulos.

Prieš šv. Mišias kun. V. Gedvainis, dar kartą pasveikinęs Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos choristus ir gausiai susirinkusius tikinčiuosius bei Pagėgių savivaldybės merą, trumpai papasakojo apie šv. Roko gyvenimą. Ko galima jo prašyti? Pirmiausia tikėjimo malonės. Kadangi šv. Rokas turėjo galybę sustabdyti marą, galima prašyti sveikatos, apsaugos nuo nelaimių, vagių. Kun. V. Gedvainis paskelbė visiems naujieną, kad nuo šių metų įvedama nauja parapijos tradicija – šv. Roko atlaidų meduolis. Pakvietęs po šv. Mišių pasivaišinti merginų keptais meduoliais, klebonas papasakojo tokią istoriją: kai šv. Rokas sunkiai susirgo ir nuėjo į mišką numirti, pas jį kiekvieną dieną atbėgdavęs šunelis atnešdavo duonas, ir šv. Rokas pasveiko.

Klebonas pasidžiaugė, kad savivaldybės meras labai padeda atstatant bažnyčią, ir padėjo parapijiečiams už paramą, sakydamas: „Kiekviename vietoje, kiekviename kampelyje, net cemento smiltelėje yra jūsų širdies dalelė.“ Jis taip pat padėjo Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos choristams, atvykusiems giesmėmis pašlovinti šv. Roką bei Viešpatį, ir dekanui mons. V. Grigaravičiui, kuris aukojo šv. Mišias, meldėsi už susirinkusius.

Šv. Mišios prasidėjo iškilminga lėtai prie altoriaus artėjančia procesija, kurią sudarė bažnyčios patarnautojai, Telsių seminarijos klierikas Mindaugas, Šilutės dekanas, rez. kan. Jonas Bucinskas ir mūsų parapijos klebonas. Galingas, skambus mūsų klebono balsas ir choro giedojimas sudrebino bažnyčios erdvę.

Mons. V. Grigaravičiaus homilijos pagrindinė mintis – galeistingumas, gėris, meilė artimam. Jis kalbėjo: „Šv. Rokas yra mums šiandien tikrosios meilės pavyzdys: palikęs turtingus tėvų namus Prancūzijoje, jis išvyko į Italiją gydyti ištiktą maro epidemijos ligonių, paaukojo savo gyvenimą vargšams ir parodė tikrąjį galeistingumą“. Šv. Mišios baigėsi Švč. Sakramento pagarbinimu ir procesija apie bažnyčią.

Po Šv. Mišių visų laukė sūris, medus, vynas ir gira. Mergaitės dalijo šv. Roko meduolius, skambėjo ansamblio atliekamos melodijos. Visi draugiškai šnekučiavosi. Tai buvo tikri provincijos atlaidai, seneliams priminę jaunystės metus.

Dabar padėkos žodžius sakė Pagėgių savivaldybės meras. Choro išdininke Regina trumpai papasakojo apie miestelio istoriją. Choristai sudainavo muzikos mokytojos B. Savickienės sukurta himną „Mano miesto pasaulis nežino, mano miestas Pagėgiai žali...“ Ponia Regina įtekė mūsų maestro Danguolei Beinarytei suvenyrą „klumpelę“ sakydama: „Tai pirmas žingsnis mūsų draugystės link, kai atvažiuosim į Kauną, atvešim antrą!“ Mūsų maestro padėjo už tokį šiltą priėmimą ir pakvietė kuo greičiau atvažiuoti į Kauną, žadėdama aprodyti visas žymias vietas.

Kun. V. Gedvainis pristatė medicinos mokslų daktarę, Lietuvos atstovę Briuselyje, karališkąją bajoraitę, profesionalią smuikininkę Indrę Chmieliauskaitę, kuri atliko Oginskio polonezą. Mūsų klebonas pasidžiaugė galimybe susipažinti su provincijos gyvenimu, labai pagražėjusiu miesteliu ir išreiškė viltį, kad užsimegs glaudesnis ryšys, nes nieko nėra brangesnio, kaip bendravimas, pasidalijimas mintimis, patirtimi. Pagėgių choristai pradžiuogino savo kūrybos dainomis. Po pabendravimo su parapijiečiais šventoriuje, svečiai ir vietiniai choristai buvo pakviesti pietums, o prie gardžių valgių toliau tęsėsi kalbos, dainos ir padėkos žodžiai.

Po pietų kultūrologė Giedrė Skipitienė palydėjo mus į Rambyno kalną, kur visais laikais sueidavo visa Lietuva, kur buvo išsaugota lietuviybė. Čia okupacijos metais gyvenę lietuviai pasiukojo: jie neleidavo savo vaikų į mokslius, nes, jei būtų išvykę, kalbėtų vokiškai ir didelė jų dalis būtų nesugrįžę į tėvynę. Todėl iš kartos į kartą vaikai baigdavo pradinę mokyklėlę ir likdavo dirbti čia.

Nuo apžvalgos aikštelės už Nemuno Ragainės kilpos atsiveria nuostabus vaizdas, matyti Tilžės bokštai. Spontaniškai iš širdžių išsiliejo J. Naujalio daina „Lietuva brangi“. Aplankėme netoliese esančias kapines, kur palaidota nemažai iš šių vietų kilusių iškilių žmonių: tai Martyno Jankaus, jo žmonos, vaikų, tėvų, Valterio Kristupo Banaičio, Vydūno, Bruno Johanseno ir kt. kapai. Būnant prie Vydūno kapo, kažkas pliaukštelėjo užmušdamas uodą. Tai pastebėjusi p. G. Skipitienė su humoru pasakė: „Nemuškite uodų prie Vydūno kapo, atverkite langelius ir išleiskite juos. Vydūnas kovojo už kiekvieną gyvį“. Vydūno kapą žymi gražiai pasodintos lango formos žemos pušelės ir akmuo, ant kurio parašyta: Vydūnas, 1868-1953 m. Taip buvo išreikšta jo valia.

Iš kapinių vykome į Bitėnus. Pakeliui pravažiavome didžiausią Lietuvoje baltųjų gandrų koloniją, kuri unikali tuo, kad tik čia gandrai susukę lizdus pušų viršūnėse. Bitėnuose, Martyno Jankaus sodyboje, įkurtas muziejus. Čia kiekvieną vasarą rugpjūčio mėn. 8 d. vyksta dailininkų pleneras „Martyno Jankaus sueiga“: dailininkai atvyksta prieš porą savaitių ir tapo paveikslus, kuriuos čia palieka visam laikui. Dažai parinkti tokie, kad paveikslai neišblunka, atrodo, lyg ką tik nutapyti.

Mūsų ekskursija baigėsi agape ir dainomis. Sunku buvo išsiskirti, nes retai kada šiais laikais galima patirti tiek daug šilumos – ir iš gamtos, kurią gausiai dovanuoja dangus, ir iš žmonių širdžių, nuoširdaus bendravimo ir šypsenų. Grįžtant atgal vėl skambėjo dainos.

Nuoširdžiai dėkojame klebonui mons. Vytautiui Grigaravičiui už suteiktą galimybę dalyvauti šv. Roko atlaiduose ir Pagėgių klebonui kun. Vytautiui Gedvainiui bei choristams už nuoširdų priėmimą. Manau, kad šv. Rokas, taip gražiai pagarbintas, pamalonino mus, įžiebdamas visų širdyse meilės, nuoširdumo ir dėmesingumo vieni kitiems jausmus.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiu „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas mosinjas Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis